

CLUJUL CRESTIN

Redacția și administrația
Cluj, Piața Cuza Vodă 7.

ANUL II. No. 3
Sâmbătă 18 Ianuarie 1936.
Apare săptămânal
sub conducerea unui comitet

Abonament anual 50 Lei.
Numărul 1 Leu

Farul credinței

Pe coasta mărilor unde este portul de adăpostire pentru corăbii se așează câte un turn înalt, din vârful căruia o lumină puternică despică întunerecul în bezna nopții, ca un glas de chemare îndreptat corăbiilor întârziate pe valurile apelor mari și adânci. Acesta se zice farul mărilor, licărire de nădejde pentru marinari.

Așa pentru sufletele cari se luptă cu zbuciumul valurilor acestei vieți este dat un turn de lumină, farul credinței, Isus Hristos. Când a început să predice în Galilea, o nouă lumină, un nou soare a răsărit peste biata omenire copleșită de întunerec. » Poporul celce ședea întru întunerec a văzut lumină mare și celorce ședeau în latura și umbra morții lumină le-a răsărit lor.“ (Mat. 4, 16).

Lumină nouă dumnezeiască a credinței creștine se revărsa peste sufletele rătăcite și obidite ca un val de căldură binefăcătoare purtând spre cărările unei noi vieți omenirea însetată după mântuire.

Ioan Botezătorul aruncat la închisoare, Petru dus în lanțuri, Paul supus la grele suferințe, sute și mii de martiri chemați să facă dovada credinței lor prin jertfa muncilor aspre și prețul vieții, toți arată că puterea lor în mijlocul flăcărilor pe ruguri aprinse, și în fața fiarelor flămânzite, ori în fața sabiei nemiloase și a crucii de răstignire, le-a împrumutat-o Dumnezeu însuș prin puterea și iubirea sa neșărmurită. Așa o declară sf. Pavel: Cu dar suntem mântuiți prin credință, și aceasta nu din voi, ci a lui Dumnezeu este darul. Nu din fapte, să nu se laude cineva.

Lumina credinței creștine ca o strălucire de fulger străbate sufletul omului, și îi arată pe Dumnezeu, măreția cerului, sublimul și adevărul legii. De aci vine curajul nemai-pomenit al credincioșilor gata să-și dea viața pentru Cel Răstignit.

Sf. Ioan Gură de Aur ne spune: Credința bisericii catolice este lumina sufletului, ușa vieții, temelul mântuirii de veci. Iar un alt stâlp al credinței creștine, s. Bernard scrie: Precum lumina despică întunerecul, așa pătrunde credința tainele creștine... Ea pricepe necunoscutul, cuprinde oarecum însăși veșnicia în brațele sale.

Ce bine este când omul poate să se adape la acest izvor de viață și lumină, după cuvântul evangheliei: Credeți în lumina, ca să fiți fiii luminei.

Câtă nefericire pe bieții oameni cari nu au în suflet căldura credinței. Inima lor e pustie ca pustia în care predică Ioan Inaintemergătorul. Nu are flori și podoabe, nici bucurie. Este ca un câmp plin cu sloi de gheață prin care nu străbate lumina soarelui. Rătăcesc sărmanii prin întunerec desnădăjduși, și nu văd mărirea lui Dumnezeu. Precum spune s. Pavel: Necredincioșilor stăpânul veacului acestuia le-a orbit mințile, ca să nu le lumineze lumina evangheliei mării lui Hristos.

Noi ne vom ținea de cea mai înaltă mândrie a noastră că Dumnezeu ne-a învrednicit prin botez să ne facem »fiii luminei«. Vom mulțumi Tatălui Ceresc pentru acest mare dar, și ne vom năzui să ne păstrăm sufletul curat, mereu împăcat cu Dumnezeu.

Ne vom feri de tovărășia cu cei răi, după sfatul sf. Pavel: Nu vă înjugăți în acelaș jug cu cei necredincioși, căci ce are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce legătură are lumina cu întunerecul? Sau ce unire are Hristos cu Necuratul (Belial)?... Sau ce însoțire are biserica lui Dumnezeu cu idolii? (2 Cor. 6).

Faptele noastre trebuie să se potrivească voinții lui Dumnezeu, după îndrumarea sfintei Scripturi: Ca fiii luminii umblați... căutând ce este bineplăcut Domnului. Și să nu vă amestecați cu faptele fără de roada ale întunerecului,

Folosul nostru va fi că vom câștiga cea mai mare avuție, credința, despre care sf. Augustin scrie: Nu este mai mare comoară decât credința; ea mântuiește pe cei credincioși, luminează pe orbi, vindecă pe bolnavi, face drepti pe credincioși... încoronează pe martiri, întărește pe fecioare, sfințește pe preoți, ne face părtași cu sfinții ingeri la moștenirea veșnică a lui Dumnezeu.

Dr. Titus Malai.

Oare e departe iadul?

Streinii cari vizitează o mină doresc să străbată în toate ungherele ei. Un miner creștin conducea într-o zi pe un vizitator. Străinul nu putea scoate o singură vorbă fără înjurătură, blesteme sau vorbă necuviincioasă la adresa lui Dumnezeu și a sfin-

tilor. El întrebă pe minierul scandalizat de acest limbaj: „oare iadul e mai departe decât fundul acestei mine?“ — „Nu știu — răspunse minerul, la ce distanță se află iadul, dar, judecând după vorbele dumitale, de cumva se rupe funia dela coșul cu care ne scoborim, atunci și ajungi în iad în mai puțin de două minute. —

Lanțul sfântului Petru

În 16 Ianuarie, biserica noastră răsăriteană prăznuiește „*Inchinarea cinstiului lanț al sfântului Apostol Petru*” întru a cărei amintire creștinătatea din Orient în această zi cântă: — *Roma nepărăsind, la noi ai venit prin cinstitele Lanțuri, cari le-ai purtat, cela ce ai fost între Apostoli întâiu cu scaunul*: În vechea biserică Eudoxiană din Roma, — deasupra mormintelor celor șapte frați Macabei, cari înainte de venirea Domnului, au dat mărturie cu sângele lor de credință neștrămutată în răsplata Domnului, — e expus în văzul creștinilor peregrini din toate părțile lumii; semnul suferințelor unui Apostol, simbolul biruinții bisericii. Lanțul cu care a fost legat Petru fiul lui Iona, pe timpul regelui Irod Agripa din țara Iudeilor; asemenea lanțul cu care acelaș verhovnic al apostolilor a fost încătușat în închisoarea mamertină dela marginea forului din Roma. Două lanțuri ce s'au împreunat într'o singură catenă; două suferinți împreunate spre biruință. Măinile și picioarele Apostolului în temnițele din Ierusalim și Roma, trupul său chinuit pe lemn de cruce întoarsă, dar sângele vărsat pe pământul împăraților păgâni a fost bogata sămânță pentru biruință și descătușare a omenirii din lanțurile păgânismului.

Eudoxia împărăteasa, soția lui Todosie cel tânăr, a primit în dar dela cei din Ierusalim lanțul pe care l-a purtat, Petru prins de regele Irod. Ea l-a dăruit mai târziu ficei sale Eudoxia din Roma, care l-a dus spre arătare Pontificelui roman. Sfântul Pă-

rinte, la rându-i ia arătat împărătesei lanțul cu care Petru a fost legat la Roma pe timpul lui Nero. Și atunci minune. Din două lanțuri s'a făcut unul, cași-cum un singur om le-ar fi făurit. Într'u aducerea aminte a acestei simbolice și reale împreunări de lanțuri, s'a clădit o frumoasă bazilică pe muntele Escvilin din Roma: *sf. Petru în Vinclă*. Aici, în depărtate vremi, mulți bolnavi s'au vindecat, multe suflete au fost eliberate de sub stăpânirea diavolului. În 969 un serv al împăratului Oto, e cuprins de spirit necurat. Dus la Pontificele Ioan din Roma, prin atingerea cu lanțul sfânt al lui Petru, servul se eliberează de puterea celui necurat. De atunci în Roma și în lumea creștină s'a lătit și mai mult cultul lanțului sfântului Petru. În bazilica zidită într'u onoarea acestui lanț, dăruit de sf. Leo I, a fost încoronat de papă în 1073, sf. Gregoriu VII, bărbatul mare al Evului Mediu, care a dus biserica la mare strălucire.

Praznicul lanțului Sf. Petru, este și simbolic. Unirea celor două părți a lanțului simbolizează unirea Ierusalimului cu Roma; a Răsăritul de Apus. S'au unit sufletele și se unesc rugăciunile a sutelor de mii de creștini. Și biserica noastră românească cu ale ei rugăciuni se înșiră în lanțul lung al rugăciunii popoarelor: *Piatra Hristos pe piatra credinții pe cel ales dintre învățăcei, îl preamărește luminat — : căci pe toți îi cheamă, să prăznuiască cu credință mișcările cinstiului Lanț al lui Petru, și să iertare de greșeli*.

Dr. Emilian Lemenyi.

Din viețile Sfinților.

Care este calea mântuirii?

Fiecare vrea să-și mântuiască sufletul. Toți ar vrea să ajungă în cer, dar fără să împlinescă poruncile și fără să-și poarte crucea acestei vieți, de multe ori atât de dureros simțită.

Sfânta Tereza cea Mare ne spune următorul fapt întâmplat în viața ei. Ea suferea odată îngrozitor din pricina durerilor

de cap. Incepe așa să se roage lui Dumnezeu. Deodată îi apare Mântuitorul și îi vorbește cu un glas de foc aceste cuvinte ce i-a rămas înfipite în inimă pe toată viața. Îi zice Domnul Isus, „*Fica mea, crezi tu oare că meritul (pentru cer) constă în gustarea mângâierilor ce le produce harul cerese? Nimic mai puțin! Mai ales*

stă în suferințe, încordare și iubire. N'ai observat tu că întreagă viața mea a fost un lanț de suferințe neîntrerupt...? Și nu socotești tu câte suferințe și necazuri au amărât mamei mele bucuria de a mă purta în brațele sale? Chiar și în momentul când îi profeși ei Simeon (la Întâmpinarea Domnului — 2 Februarie), ia dat ei Părintele meu să înțeleagă ce suferințe aveau să vină peste ea. Crede-mă, fika mea, că tocmai aceia pe cari îi iubește Părintele meu mai mult, sunt aceia cărora le trimite cele mai multe suferințe, dacă vede că iubirea lor e destul de tare pentru a le suporta. Și eu însumi, cum as putea să-ți arăt mai lămurit cât de tare te iubesc decât chiar prin aceea, ca să aleg pentru mine însumi? Uită-te la mâinile și picioarele mele și vezi, oare durerile tale se pot

asemăna baremi încâtva cu acelea ce eu le-am răbdat din iubire către tine. (Răstignirea suferită pentru toți oamenii și pentru fiecare om luat în parte). Aceasta e calea adevărului; și dacă tu o cunoști cum, vei plânge împreună cu mine pierderea (osânda la iad) aceloră, a căror cugelări, poște și griji, numai acolo țintesc ca să plece pe calea contrară“.

Așa a vorbit însuș Mântuitorul acestui suflet ales, cum a fost Sf. Tereza de Avila. Hotărârile ce trebuie să le luăm pentru viața noastră sunt limpezi. Să ne purtăm cu răbdare toate năcazurile vieții de orice fel ar fi, pentrucă Dumnezeu voește să ne curățim de păcat prin durere. Altă cale de sfințire și mântuire nu este decât cea trăită de Isus și arătată prin toți Sfinții, precum și în aceste cuvinte dumnezeiești.

Din Locurile Sfinte

Rugăciunea noastră la râul Iordan.

Dupăce ne-am închinat în biserica din Viflain, sărutând cu smerenie sfântul loc al peșterei unde s'a născut Mântuitorul, și dupăce în Ierusalim ne-am rugat lui Isus în Grădina Ghetsemani, în locul unde El se ruga Tatălui, pentru mântuirea noastră, mergând apoi pe „Calea Crucii“ și ingenunchind pe Golgota unde stătea Maica îndurerată sub cruce și dupăce am intrat în cripta Sfântului Mormânt, picurându-ne din ochi lacrimi de mângăiere peste piatra de sub care s'a sculat cel ce a zis: „Eu sunt învierea și viața“, noi totuși nu putem părăsi aceste locuri sfinte fără a vedea și Iordanul, unde s'a făcut arătarea Preasfintei Treimi.

Pe un drum neted de asfalt, peste dealuri, munți, văi și pustiuri, cu mașina, în câteva ore suntem pe țărnul Iordanului. Dupăcum am scirs în numărul trecut, nu este pe fața pământului altă apă cu amintiri atât de sfinte ca Iordanul. Aici ne defectam privirile pe luciul apei în care se scâldau razele febinți a soarelui. Luăm apă în sticle și facem slujba sfințirii apei. Un arab ne privea lung și ne asculta curios ruga și cântarea românească, limbă pentru el neauzită. Pricepea că ne rugăm aceluiași Hristos ca ei (cari sunt creștini).

Gândindu-ne la Isus care s'a smerit, intrând în apa Iordanului pentru botez, se pă-

rea că auzim și noi din ceruri răsunând mărturisirea Tatălui: „Acesta este Fiul meu cel iubit“. Aici credința noastră în Fiul lui Dumnezeu prinde rădăcină mai tare.

Apa caldă a Iordanului ne invită să intrăm în ea și să ne spălăm de omul cel vechiu și de faptele întunerecului. Fiind Iordanul destul de repede și adânc, abia trei, dintre noi, îl trec inotând până de ceia parte; iar ceilalți înaintăm până la mijloc, prinzându-ne de o funie lungă ce a slobozit-o un arab binevoitor.

Afundându-ne în apa Iordanului ni se părea că n'ar fi ca alte ape, ci cu o putere de a ne spăla și sufletul.

Aviz.

Aducem la cunoștința cititorilor, că de vrea bunul Dumnezeu, revista noastră va conduce și anul acesta, după Paști, un pelerinaj în Ierusalim și celelalte localități sfinte.

Să nu se anunțe însă decât acele persoane, cari sunt dispuse a observa un program de viața sufletească strict religios, atât în cursul călătoriei cât și la locurile sfinte.

Lenea.

Omule leneș e ca apa stătătoare: se strică.

Nefăcând nimic, te înveți a face răul.
Muratori.

După cum rugina distruge ferul neîntruințat, tot astfel trândăvia distruge pe omul care nu muncește.
Franklin.